

Образац 2 МСС

ИЗВЕШТАЈ
О ПОДОБНОСТИ МАСТЕР РАДА ЗА ОДБРАНУ

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

1. Састав Комисије:

2.

1. др Тамара Грујић, професор струковних студија, област: Филолошке науке – Српски језик и књижевност, Висока школа струковних студија за образовање васпитача у Кикинди – ментор

2. др Миланка Маљковић, професор струковних студија, област: Педагошке и андрагошке науке, Висока школа струковних студија за образовање васпитача у Кикинди – коментор

3. др Мирсада Џаферовић, професор струковних студија, област: Педагошке и андрагошке науке, Висока школа струковних студија за образовање васпитача у Кикинди – члан

Комисија је именована и тема мастер рада усвојена је на основу Одлуке број 140-1 од 25. 03. 2026. и Одлуке број 275-9 од 11. 07. 2026.

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

1. Име, име једног родитеља, презиме:

Драгана (Драган) Радумило

2. Датум и место рођења, општина, држава:

20. 11. 1976. године, Карловац, Карловац, Република Хрватска

3. Студијски програм основних студија које је кандидат завршио:

Струковни васпитач деце предшколског узраста, Висока школа струковних студија за образовање васпитача у Новом Саду

4. Завршетак основних студија: 2014. године

III НАСЛОВ МАСТЕР РАДА:

Позоришни садржаји у функцији подстицаја дечје креативности

IV ПРЕГЛЕД МАСТЕР РАДА: Навести кратак садржај са назнаком броја страна, поглавља, слика, шема, графика и сл.

Мастер рад под насловом „Позоришни садржаји у функцији подстицаја дечје креативности“, кандидаткиње Драгана Д. Радумило састоји се од увода, теоријског и методолошког приступа проблему, резултата истраживања и интерпретације резултата, дискусије, закључних разматрања, литературе и прилога. Мастер рад написан је на 87 страна.

Поред апстракт са кључним речима на српском и енглеском језику, рад садржи следећа поглавља: Увод (од 8. до 9. стране), 1. Теоријски оквир рада (од 10. до 17. стране), 2. Врсте позоришних активности у раду са децом (од 18. до 12. стране), 2. Позориште сенки као дидактичко и интермедијално средство (од 13. до 24. стране), 3. Позоришни садржаји у функцији подстицања креативности (од 25. до 38. стране), 4. Методологија истраживања (од 39. до 44. стране), 5. Резултати истраживања (од 45 до 67. стране), 6. Дискусија (од 68. до 71 стране), 7. Закључак (од 72. до 74. стране), 8. Литература (од 75. до 81. стране), Прилог 1 – Анкетни упитник за васпитаче (од 82. до 85. стране), Прилог 2 – Сагласност родитеља (86. страна), Прилог 3 – Изјава (87. страна),

Поглавље 1. Теоријски оквир рада садржи четири тематске целине: 1.1. Појам и значај креативности у раном детињству, 1.2. Развој маште и стваралачког изражавања код деце

предшколског узраста, 1.3. Улога игре, уметности и сценског изражавања у подстицању креативности и 1.4. Позоришни садржаји у васпитно-образовном раду са децом предшколског узраста.

Поглавље 2. *Врсте позоришних активности у раду са децом* подељено је на три тематске целине: 2.1. Луткарско позориште и његови васпитно-образовни потенцијали, 2.2. Драмске активности у раду са децом предшколског узраста и 2.3. Камишибај позориште као савремени облик приповедања.

Поглавље 3. *Позоришни садржаји у функцији подстицања креативности* подељено је на четири тематске целине: 3.1. Утицај позоришних активности на развој маште и стваралачког изражавања, 3.2. Позориште у функцији социјалних, емоционалних и комуникацијских компетенција деце предшколског узраста, 3.3. Улога васпитача у подстицању позоришних активности и 3.4. Примери примене позоришних садржаја у раду са децом предшколског узраста. Последња целина садржи три подцелине: 3.4.1. Камишибај позориште као подстицај деље креативности, 3.4.2. Развој драмског стваралаштва у оквиру пројекта „Чудан створ из свемира“ и 3.4.3. Педагошки значај позоришних садржаја за развој деље креативности.

Мастер рад садржи 23 слике, 23 табеле и 23 графикана.

Литературу чини 36 релевантних библиографских јединица. Литература је наведена у складу са важећим системом и стилем цитирања, релевантна је за испитивану тематику, актуелна и адекватно одабрана.

Мастер рад написан је на српском језику, ћиричним писмом.

У ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА МАСТЕР РАДА: *Рад је истраживачки (пројекат којим се решава практични проблем)*

Мастер рад „Позоришни садржаји у функцији подстицања деље креативности“, кандидаткиње Драгане Д. Радумило, истраживачког је карактера и садржи прецизно структурирана поглавља у којима се расветљава тема са теоријског аспекта и даје приказ методолошких елемената истраживања са резултатима испитивања примене позоришних садржаја у функцији подстицања деље креативности. Избор теме кандидаткиње Драгане Д. Радумило подстакнут је тежњом да се истражи и закључцима истраживања допринесе унапређењу васпитно-образовног рада васпитача применом позоришних садржаја у функцији подстицања деље креативности.

Уводни део мастер рада посвећен је значају подстицања креативности деце предшколског узраста и такође кандидаткиња указује на значај позоришне уметности у функцији развоја маште, дивергентног мишљења и креативности. Позориште представља један од ефикасних начина за подстицање развоја различитих способности и вештина код деце предшколског узраста.

Кандидаткиња образлаже избор теме мастер рада наводећи да луткарско позориште, драмске активности и камишибај позориште повезују различите видове изражавања и омогућавају непосредан контакт са публиком, што их чини подстицајним за рад са децом предшколског узраста. Кандидаткиња у мастер раду разматра анализира начине примене различитих позоришних садржаја (луткарство, драма, позориште сенки, стоно позориште, али и специфичне форме, попут камишибај позоришта) и њихов допринос развоју маште, флексибилности и оригиналности код деце предшколског узраста.

Комисија сматра да је уводни део у складу са методолошким поставкама мастер рада.

Поглавље *Теоријски оквир рада* обухвата кључне појмове и концепте који се односе на креативност у раном детињству, развој маште и стваралачког изражавања код деце предшколског узраста, значај игре, уметности и сценског изражавања у васпитно-образовном процесу. Посебна пажња посвећена је улози позоришних садржаја у подстицању деље развоја и различитим облицима сценског изражавања који се примењују у предшколској пракси. У овом поглављу разматран је појам и значај креативности код деце у раном детињству, развој маште и стваралачког изражавања, улога игре и уметности и значај позоришних садржаја у васпитно-образовном раду са децом предшколског узраста.

У поглављу *Врсте позоришних активности у раду са децом* разматрани су поједини облици позоришног рада са децом предшколског узраста, са посебним освртом на луткарско позориште, драмске активности и камишибај позориште. Кандидаткиња истиче да ове форме имају различите васпитно-образовне могућности и доприносе подстицању креативности, маште, стваралачког изражавања, као и комуникацијских и социјалних вештина деце.

У поглављу *Позоришни садржаји у функцији подстицања креативности* разматра се утицај позоришних активности на развој маште и стваралачког изражавања, као и њихова улога у развоју социјалних, емоционалних и комуникацијских вештина деце предшколског узраста. Посебна пажња посвећена је улози васпитача у подстицању и развијању сценских активности у васпитно-образовном процесу. У овом поглављу приказани су и конкретни примери примене камишибај позоришта и драмског стваралаштва у васпитно-образовној пракси и њихов допринос развоју деље креативности, као и социјалних, комуникацијских и емоционалних

компетенција. Посебна пажња посвећена је улози детета као активног учесника и креатора у процесу позоришног стварања. Кандидаткиња наводи примере активности које су реализоване у вртићу „Жил Верн“ у Новом Саду, који је препознатљив по неговању позоришне уметности и билингвалном васпитно-образовном раду, који се одвија на француском и српском језику. У сарадњи са Удружењем грађана „Центар за мултикултуралну сарадњу Жил Верн“, у вртићу се реализује низ активности, међу којима су деца посебно интересантне театарске радионице.

У раду је приказан процес настајања камишибаја, а као основа послужила је бајка „У цара Тројана козе уши“, са посебним освртом на поступно упознавање деце са начином његовог креирања и извођења. Деца су учествовала у избору приче, анализи садржаја, осмишљавању илустрација и припреми приповедања, што је омогућило повезивање визуелног, говорног и драмског изражавања. Овакво учешће подстицало је машту, симболичко мишљење, сарадњу и заједничко доношење одлука,

Кандидаткиња наводи и пример пројекта „Чудан створ из свемира“, који је реализован са децом у години пред полазак у школу и који представља пример примене позоришних садржаја у циљу подстицања дечје креативности. Деца су током целог пројекта активно учествовала у стварању садржаја. Њихове идеје, интересовања и иницијативе представљале су покретач целокупног процеса, што је у складу са савременим схватањима о значају игре, симболичког изражавања и драмског стваралаштва у предшколском васпитању и образовању. Пројектом је показано како драмско стваралаштво може да настане из дечјих интересовања и иницијатива. Кроз осмишљавање ликова, односа и драмских ситуација, деца су заједнички развијала причу, користећи симболичку игру, драматизацију и импровизацију. Овакав процес потврђује да позоришно стваралаштво у предшколском узрасту не мора да буде усмерено само на завршну представу, већ и на сам процес заједничког стварања.

Наводећи два различита примера примене позоришта у васпитно-образовном раду, кандидаткиња показује да активно учешће деце има важну улогу у подстицању креативности. Деца су у оба примера била коаутори садржаја, што је у складу са савременим приступом предшколском васпитању и образовању, који дете посматра као компетентно биће способно да истражује, ствара и активно учествује у обликовању сопственог искуства. Приказане активности, како истиче кандидаткиња, подстицале су и комуникацију, сарадњу, међусобно уважавање и осећај припадности групи. Њихова сарадња у припреми и реализацији позоришних активности подстицала је међусобно уважавање, прихватање различитости и осећај припадности групи, као и могућност јавног наступа и представљања сопствених идеја, што је позитивно утицало на развој самопоуздања и осећаја личне компетентности. Приказане активности показују да позоришни садржаји деца пружају простор за игру, стварање, сарадњу и различите облике креативног изражавања.

Оба примера илустрована су сликама из приватне архиве кандидаткиње.

Теоријски део рада добро је конципиран, примењена је релевантна литература и представља добру основу за планирано истраживање.

Методолошки оквир истраживања обухвата предмет и проблем истраживања, циљ и задатке, постављене хипотезе, као и методе, технике и инструменте који су коришћени у прикупљању и обради података. Овако конципиран приступ омогућио је систематично сагледавање примене позоришних садржаја у предшколској пракси и њиховог значаја за подстицање дечје креативности.

Предмет истраживања је примена позоришних садржаја (луткарског позоришта, драмских активности и камишибај позоришта) у васпитно-образовном раду са децом предшколског узраста, као и ставови васпитача о њиховом значају за подстицање дечје креативности. Проблем истраживања исказан је кроз истраживачко питање: Да ли васпитачи, примењујући различите позоришне активности (луткарске, драмске и камишибај позориште) подстичу, мотивишу и развијају креативност деце предшколског узраста?

Циљ истраживања био је да се испитају мишљења и ставови васпитача о примени луткарског, драмског и камишибај позоришта у функцији подстицања дечје креативности. Истраживање је такође имало за циљ да укаже на значај ових активности у свакодневном васпитно-образовном раду, као и да идентификује могућности за њихово унапређење. У складу са циљем истраживања, дефинисани су следећи задаци: испитати мишљења и ставове васпитача о облицима позоришних активности (луткарско, драмско и камишибај позориште) које најчешће примењују у васпитно-образовном раду и утврдити да ли васпитачи препознају камишибај као посебно подстицајан облик у односу на луткарско и драмско позориште; утврдити мишљења и ставове васпитача о утицају луткарског, драмског и камишибај позоришта на развој дечје креативности, маште и стваралачког изражавања; испитати мишљења и ставове васпитача о утицају професионалних компетенција васпитача и њихових ставова према сценској уметности на учесталост и квалитет примене позоришних активности у васпитној групи. Поред наведеног, задаци истраживања обухватили су и сагледавање могућих ограничења у пракси, као што су материјални услови и доступност стручног усавршавања. Посебна пажња усмерена је на

улогу личне иницијативе васпитача, која се у пракси често показује као кључни фактор у реализацији ових активности.

Дефинисана су три задатка, која су спроведена по истраживачком плану како би се утврдила истинитост постављених хипотеза: општа хипотеза (X0): Претпоставља се да васпитачи имају позитивна мишљења и ставове о примени луткарског, драмског и камишибај позоришта у функцији подстицања деље креативности и посебне хипотезе: X1: Претпоставља се да васпитачи у васпитно-образовном раду најчешће примењују луткарско и драмско позориште, док је камишибај позориште ређе заступљено; X2: Претпоставља се да васпитачи сматрају да примена луткарског, драмског и камишибај позоришта у значајној мери подстиче развој деље креативности, маште и стваралачког изражавања; X3: Претпоставља се да професионалне компетенције васпитача и њихов афирмативни став према сценској уметности директно утичу на учесталост и квалитет позоришних активности у групи.

Независна варијабла: примена луткарског, драмског и камишибај позоришта у васпитно-образовном раду. Зависна варијабла: ставови васпитача о утицају позоришних активности на подстицање деље креативности. Контролне варијабле: пол васпитача, радни стаж, ниво образовања и узрастна група деце са којом васпитач ради.

Узорак истраживања чинили су васпитачи запослени у предшколским установама на територији АП Војводине (Нови Сад, Кикинда, Зрењанин, Сомбор, Суботица и др.). Број испитаника је 100 васпитача. Истраживање је реализовано у периоду април–јун 2026. године.

У овом истраживању примењена је дескриптивна метода, а коришћена је и аналитичко-синтетичка метода којом су прикупљени подаци анализирани, упоређивани и синтетизовани у циљу извођења закључака релевантних за предмет истраживања. Као техника за прикупљање података у овом истраживању примењено је анкетирање, јер омогућава ефикасно и систематично прикупљање података о ставовима, искуствима и мишљењима васпитача у вези са применом позоришта сенки у васпитно-образовној пракси.

За потребе овог истраживања конструисан је анкетни упитник намењен васпитачима запосленим у предшколским установама. Учешће у истраживању било је анонимно и добровољно. Упитник се састоји из два дела: први део обухватио је шест питања затвореног типа која су се односила на опште податке о испитаницима (полу, дужина радног стажа у предшколској установи, назив и седиште предшколске установе, место у коме се установа налази (село или град), ниво завршеног образовања и васпитно-образовна група у којој испитаник ради). Други део упитника односио се на позоришне садржаје у функцији подстицања креативности деце предшколског узраста и обухватао је осамнаест питања различитог типа која су се односила на учесталост примене позоришних активности у раду са децом и на облике позоришних активности које васпитачи најчешће користе у пракси (1 и 2). Централни део упитника – Ликертова скала процене обухватала је петнаест тврдњи (тврдње 3–17), на основу којих су испитаници процењивали степен слагања са понуђеним тврдњама на петостепеној скали (1 је означавало „уопште се не слажем“, а 5 „у потпуности се слажем“). Тврдње су груписане око више тематских целина: значаја позоришних активности за развој маште, креативности и стваралачког изражавања деце, њиховог утицаја на развој социјалних, емоционалних и комуникацијских вештина, заступљености појединих облика позоришта у пракси, професионалних компетенција васпитача за реализацију позоришних активности, познавања камишибај позоришта, као и утицаја материјалних услова, подршке колектива и могућности стручног усавршавања на примену позоришних садржаја у васпитно-образовном раду. Последње питање било је отвореног типа, а испитаници су имали могућност да наведу конкретан пример из сопствене праксе у ком су уочили позитиван утицај позоришних садржаја на креативност, понашање или развој деце.

Подаци добијени анкетним упитником обрађени су применом дескриптивне статистике. Резултати су приказани табеларно и графички, уз израчунавање фреквенција и процената одговора. На основу добијених резултата извршена је анализа ставова васпитача о заступљености позоришних активности и њиховом утицају на подстицање деље креативности.

Поглавље *Методологија истраживања* садржи начин формирања и опис узорка, ток и начин прикупљања података и статистички метод, при чему су сви поменути елементи у складу са предметом и циљем истраживања.

У поглављу *Резултати истраживања* приказани су квантитативни подаци који су квалитативно протумачени и представљају основ закључивања у овом раду. Добијени подаци статистички су обрађени израчунавањем процента и представљају финалне резултате који су приказани табеларно и графички.

Испитаници женског пола чине доминантну групу у узорку (91%), док мушки пол чини 9% испитане популације. Између 15 и 20 година радног стажа има највећи проценат испитаника (31%), а половина испитаника има завршене основне трогодишње студије (50%). Већина испитаника ради у градским срединама (73%), а најзаступљенија је васпитна група у години пред полазак у школу (30%).

Хипотеза Х1 полази од претпоставке да су традиционални облици позоришног изражавања заступљенији од савремених интермедијалних форми у васпитно-образовној пракси. Ова хипотеза анализирана је на основу питања 1, 2, 6, 7 и 8 из анкетног упитника. Резултати добијени на питању 1 показују да се позоришне активности у раду са децом најчешће примењују повремено (56%), док их 23% васпитача примењује често, 15% ретко, а 6% веома често, што указује на присутност ових активности у пракси, али без континуиране примене. Када је реч о облицима примене (питање 2), најзаступљеније су драмске активности и драматизација (59%), затим луткарско позориште (28%), док су позориште сенки и стоно позориште заступљени у мањој мери (12%), а камишибај позориште је изразито ретко присутно (1%). Резултати везани за луткарско позориште (питање 6) показују да значајан број испитаника често користи овај облик у раду, при чему се највећи проценат испитаника определио за високе оцене (4 и 5), што указује на његову препознату педагошку вредност, али и на неуједначену примену у пракси. Слично томе, резултати за драмске активности (питање 7) показују да је овај облик релативно често заступљен, али да постоји значајан проценат испитаника који га не користи у довољној мери, што указује на варијабилност у пракси. Коначно, резултати за камишибај позориште (питање 8) показују да већина васпитача сматра да је оно ређе заступљено у односу на традиционалне облике, што додатно потврђује њихову доминацију у васпитно-образовној пракси. На основу наведених резултата, може се закључити да су традиционални облици позоришног изражавања (драмске активности, драматизација и луткарско позориште) знатно заступљенији у односу на савремене интермедијалне форме, чиме је хипотеза Х1 потврђена.

Хипотеза Х2 односила се на претпоставку да васпитачи сматрају да примена луткарског, драмског и камишибај позоришта у значајној мери подстиче развој деље креативности, маште и стваралачког изражавања. Ова хипотеза испитана је на основу питања 3, 4, 5, 6, 9, 10 и 11 из упитника. Резултати показују висок степен сагласности испитаника са тврдњом да луткарско, драмско и камишибај позориште подстичу развој маште, креативности и оригиналности код деце (питање 3), где се 97% испитаника слаже са наведеном тврдњом (80% у потпуности и 17% делимично). Такође, 95% испитаника сматра да позоришни облици рада доприносе целовитом развоју детета (питање 4), док 90% испитаника препознаје њихов позитиван утицај на развој социјалних и емоционалних вештина деце (питање 5). Када је реч о конкретној примени позоришних активности, 56% испитаника наводи да у пракси користи луткарско позориште за подстицање креативности деце (питање 6). Даље, чак 92% испитаника сматра да позоришни садржаји значајно подстичу вербално изражавање деце (питање 9), 95% се слаже да позоришне активности доприносе развоју маште и стваралачког изражавања (питање 10), док 96% испитаника сматра да учешће у драматизацијама и позоришним играма подстиче дељу иницијативу и креативност у игри (питање 11). На основу наведених резултата, закључено је да је хипотеза Х2 потврђена.

Хипотеза Х3 односила се на претпоставку да професионалне компетенције васпитача и њихово интересовање за сценску уметност утичу на учесталост и квалитет примене позоришних активности. Ова хипотеза анализирана је на основу питања 12, 13, 14, 15, 16 и 17, која се односе на професионалне компетенције васпитача, лично интересовање за сценску уметност, упознатост са могућностима примене камишибај позоришта, утицај материјалних услова, подршку колектива и руководства установе и значај стручног усавршавања. Резултати показују да се 66% испитаника осећа компетентно за осмишљавање и реализацију позоришних активности са децом, док је 24% неодлучно, а 10% се не осећа довољно компетентно (питање 12). Такође, 72% испитаника сматра да њихово лично интересовање за сценску уметност утиче на учесталост примене позоришних активности (питање 13). Резултати показују и да 44% испитаника није довољно упознато са могућностима примене камишибај позоришта, док се само 31% сматра упознатим (питање 14), што указује на потребу за већим упознавањем васпитача са могућностима примене камишибај позоришта. Већина испитаника (63%) сматра да материјални услови утичу на учесталост примене позоришних активности (питање 15), док 53% препознаје значај подршке колектива и руководства установе (питање 16). Посебно је значајан податак да 89% испитаника сматра да би стручна усавршавања из области драмског и позоришног изражавања допринела чешћој примени позоришних активности у предшколској пракси (питање 17), што додатно потврђује значај континуираног професионалног развоја. На основу наведеног, закључено је да је хипотеза Х3 потврђена.

На основу потврђености свих посебних хипотеза кандидаткиња закључује да је и општа хипотеза истраживања потврђена. Васпитачи имају изразито позитивне ставове о значају позоришних активности за подстицање деље креативности, али се уочава несклад између позитивних ставова о њиховом значају и њихове континуиране примене у пракси. Резултати показују висок степен сагласности васпитача о значају позоришних садржаја за развој деце. Са тврдњом да позоришни облици подстичу развој маште, креативности и оригиналности слаже се 97% испитаника, од којих 80% у потпуности, што показује изразито позитиван став васпитача о

њиховом значају за деце стваралаштво. Међутим, кандидаткиња истиче да резултати указују на несклад између позитивних ставова васпитача и учесталости примене позоришних активности у пракси. Иако васпитачи препознају њихов значај за развој детета, ове активности најчешће примењују повремено, при чему су најзаступљеније традиционалне драмске форме и луткарско позориште, док је камишибај веома ретко присутан. Овај налаз потврђује доминацију традиционалних облика и указује на потребу за већим упознавањем васпитача са савременим интермедијалним формама. Добијени резултати указују на значај професионалних компетенција за примену позоришних активности. Посебно је уочљиво да 44% испитаника није довољно упознато са могућностима примене камишибај позоришта, док се 31% сматра упознатим. Овај резултат може бити једно од објашњења његове веома мале заступљености у пракси и указује на потребу за додатним стручним усавршавањем у овој области. Даљом анализом резултата уочен је и значај фактора који утичу на учесталост и квалитет примене позоришних активности. Стручно усавршавање препознато је као важан предуслов за њихову чешћу примену, док је утицај личног интересовања за сценску уметност такође изражен. Подршку колектива и руководства установе као значајан фактор препознаје 53% испитаника, што показује да и институционални контекст има улогу у примени ових активности. Добијени резултати посебно указују на значај стручног усавршавања, које 89% испитаника повезује са могућношћу чешће примене позоришних активности. Материјални услови такође су препознати као важан фактор, будући да 63% испитаника сматра да утичу на учесталост примене позоришних активности. Резултати зато указују да унапређивање праксе подразумева истовремено јачање професионалних компетенција васпитача и обезбеђивање услова који подржавају реализацију разноврсних позоришних садржаја. Практични примери приказани у раду допуњују резултате истраживања и показују на које начине позоришни садржаји могу бити укључени у свакодневни рад са децом. Примери камишибај позоришта и пројекта „Чудан створ из свемира“ показују могућности за активно учешће деце, заједничко стварање, комуникацију и сарадњу. Повезивање резултата истраживања са приказаним примерима из праксе омогућава да се позоришне активности сагледају и кроз конкретне облике учешћа деце. Приказани примери показују да позоришне активности пружају простор за креативно изражавање, сарадњу, комуникацију и заједничко стварање.

Добијени резултати и приказани примери из праксе указују на потребу да се позоришни садржаји не везују само за повремене активности и представе, већ да се чешће укључују у свакодневни васпитно-образовни рад. На тај начин лутка, прича, покрет, слика и драмска игра могу постати део децејег истраживања, изражавања и заједничког стварања.

Анализа добијених података, дискусија и закључци у складу су са добијеним резултатима. Поглавље *Закључак* јасно је формулисано и довољно прегледно сажима резултате истраживања.

VI ЗАКЉУЧЦИ: *Оцена квалитета садржаја рада (оцена истраживања и резултата, квалитета понуђеног решења, закључака и др) и оцена писаног рада (квалитет написаног текста, вредност прилога и сл.).*

Мастер рад Драгане Д. Радумило „Позоришни садржаји у функцији подстицаја деце креативности“, представља квалитативни рад са циљем да би се унапредио васпитно-образовни рад у предшколским установама. Описани елементи рада имају логичку повезаност и научну заснованост. Приказана теоријска разматрања у раду у вези су са методологијом приказаног истраживања.

Добијени резултати квантитативно су обрађени и на основу њих изнети су следећи закључци: позоришне активности присутне су у васпитно-образовној пракси, али се најчешће примењују повремено, што показује да још увек нису у потпуности постале део континуираног рада са децом; традиционални облици позоришног изражавања знатно су заступљенији од савремених интермедијалних форми, при чему васпитачи најчешће примењују драмске активности, драматизацију и луткарско позориште, док је камишибај позориште знатно ређе присутно; васпитачи високо вреднују позоришне активности као средство за подстицање деце креативности и препознају њихов значај за развој маште, оригиналности и стваралачког изражавања; позитивни ефекти позоришних активности препознају се и у другим областима развоја детета, посебно у развоју говора и комуникације, самопоуздања, емоционалног изражавања, сарадње и социјалних односа; примери које су васпитачи навели из сопствене праксе показују да позоришни садржаји пружају деци могућност да мењају и допуњују познате приче, осмишљавају нове ликове и ситуације, преузимају различите улоге и на оригиналан начин изражавају сопствене идеје; професионалне компетенције васпитача и њихово лично интересовање за сценску уметност имају значајну улогу у примени позоришних активности, јер већа сигурност и заинтересованост васпитача стварају више могућности за њихово укључивање у непосредан рад са децом; стручно усавршавање представља важан предуслов за чешћу и

разноврснију примену позоришних активности, посебно савремених облика са којима васпитачи нису у довољној мери упознати; материјални услови и институционална подршка представљају додатне факторе који могу олакшати примену позоришних садржаја и допринети њиховом већем присуству у свакодневној васпитно-образовној пракси; резултати у целини показују да постоји простор за већу примену камишибај позоришта, јер је његова тренутна заступљеност мала у односу на педагошке могућности које овај облик позоришног изражавања пружа.

Општи закључак рада је да позоришне активности у предшколској установи треба посматрати као део континуираног васпитно-образовног процеса, а не само као повремену активност. Њихова вредност огледа се у могућности да дете кроз игру, улогу и стваралачко изражавање развија своје потенцијале, гради самопоуздање, емпатију и социјалне односе, при чему васпитач има важну улогу у стварању подстицајног окружења.

Рад садржи импликације за унапређивање васпитно-образовног рада васпитача. Допринос рада огледа се у сагледавању ставова васпитача о значају позоришних активности, фактора који утичу на њихову примену и потребе за јачањем компетенција за коришћење савремених интермедијалних облика, посебно камишибај позоришта.

VII КОНАЧНА ОЦЕНА МАСТЕР РАДА: *Рад садржи све битне елементе и написан је у складу са насловом. Недостаци мастер рада и њихов утицај на резултат истраживања*

Мастер рад под називом „Позоришни садржаји у функцији подстицаја дечје креативности“, кандидаткиње Драгана Д. Радумило, написан је у складу са образложењем наведеним у пријави теме и садржи све битне елементе прописане Правилником о мастер струковним студијама у Високој школи струковних студија за образовање васпитача у Кикинди. Мастер рад представља оригиналан допринос науци по систематичном, обухватном и детаљном осветљавању недовољно испитаног, а изузетно значајног феномена примене позоришних садржаја у функцији подстицаја дечје креативности.

VIII ПРЕДЛОГ: На основу укупне оцене мастер рада, комисија предлаже :

1. Да се мастер рад прихвати, а кандидату одобри одбрана;
2. Да се мастер рад враћа кандидату на дораду (допуна или измена);
3. Да се мастер рад одбија

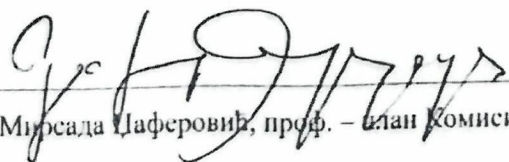
Потписи чланова Комисије:

1.

др Тамара Грујић, проф. – ментор

2.

др Миланка Маљковић, проф. – Члан Комисије

3.

др Мирсада Чаферовић, проф. – члан Комисије